

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1786/2022
14.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Панчево, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4818/21 од 11.02.2022. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4818/21 од 11.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4818/21 од 11.02.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 483/20 од 14.09.2021. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, за период од августа 2018. године закључно са августом 2020. године, исплати накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате (висина износа и датум доспелости одређени у изреци). Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.800,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 42.072,24 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног

права, на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/2011... 10/23).

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до погрешни и непотпуне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, у вези члана 396. истог Закона, на коју се ревизијом указује. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код тужене на радном месту Тужена је здравствена установа јавног карактера, основана на територији Републике Србије, па је зарада тужилца за обављени рад и време проведено на раду у утуженом периоду утврђена множењем основице коју утврђује Влада Републике Србије са коефицијентом за обрачун плате 7,34.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужилци исплати тражене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Првостепени суд је становишта да поменути трошкови нису могли бити урачунати у коефицијент за исплату плата, јер би у том случају ови трошкови били исплаћивани запосленима у различитим износима у зависности од висине коефицијента за то конкретно радно место. Висина тражених накнада утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, у складу са одредбама Општег колективног уговора туженог („Службени гласник Републике Србије“ број 50/08, 104/08-Анекс и 8/09-Анекс 2), који није био на снази у спорном периоду.

Другостепени суд не прихвата правно становиште првостепеног суда, имајући у виду да је Законом о платама у државним органима и јавним службама изричито предвиђено да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, другостепени суд налази да запослени на које се овај Закон примењује као *lex specialis* не могу потраживати посебну исплату тих трошкова. Такође, становиште другостепеног суда је да не постоји одговарајући колективни уговор за њихову конкретну реализацију, јер у утуженом периоду није био на снази Општи колективни уговор тужене који би предвиђао право запослених на накнаду поменутих трошкова. Из наведених разлога другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

Правилно је другостепени суд применио материјално право.

Тужени је здравствена установа која се у смислу Закона о јавним службама (“Службени гласник РС, бр. 24/91...83/14) сматра јавном службом, због чега се на запослене код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), као *lex specialis*. Тим Законом уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. У складу са чланом 2. тог Закона, плата изабраних, именованих и постављених лица и запослених у јавним службама утврђује се на основу основице за обрачун плата, коефицијента, додатка на плату и обавеза по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и то тако што се множи основица из тачке 1. овог члана и коефицијент из тачке 2. овог члана (став 3.). Одредба члана 4. став 2. истог закона прописује да коефицијент садржи додаток на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

У складу са цитираним законским одредбама, накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора садржане су у коефицијенту за обрачун плата према самом закону. Због тога је правилан закључак другостепеног суда да запослени у јавним службама, на које се примењује поменути Закон као *lex specialis*, не могу потраживати ове накнаде самостално као посебно потраживање. Ово утолико пре што у спорном периоду није био на снази ниједан општи, нити посебан колективни уговор тужене који је предвиђао право запослених у јавним службама да накнаду поменутих трошкова остварују самостално и одвојено од обрачунате и исплаћене плате. Услед наведеног је без утицаја ревизијски навод да није опредељена структура коефицијента за обрачун плате, те да се сходно томе не може закључити да ли су и у ком износу предметне накнаде исплаћене тужиљи. Када не постоји важећи општи акт који предвиђа право запослених на исплату наведених накнада и при изричитој законској одредби да су те накнаде садржане у коефицијенту за обрачун плата, запослени у јавним службама не могу потраживати исплату ових накнада у виду самосталног потраживања.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у овом поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић